

‘Fratelli tutti’ crida a la fraternitat des de la senzillesa i l’alegria

Dv, 9/10/2020 per Catalunya Religió



(*Míriam Feu -CR*) Aquest diumenge 4 d’octubre, dia de **Sant Francesc d’Assís**, el **papa Francesc** presentava la seva nova encíclica [Fratelli tutti](#), al més pur estil de Sant Francesc, senzill, alegre i obert. Ens posa al centre la necessitat de construir junts, d’estimar-nos i fer-nos propers de manera real i autèntica i sense deixar-nos enganyar per l’individualisme, els populismes i liberalismes, i la falsa sensació de connexió que ens ofereixen les pantalles.

Per aconseguir una veritable fraternitat universal ens cal partir de la realitat, tocar de peus a terra. “La veritable saviesa suposa la trobada amb la realitat”. I en concret, ens cal veure, tocar i conèixer la realitat de les persones en situació de més vulnerabilitat. Des de Càritas estem convençuts que només aquest contacte físic i real amb els altres, amb les persones que es troben en situació de vulnerabilitat, ens pot tocar el cor per viure com a germans. Amb una fraternitat oberta, “que permet reconèixer, valorar i estimar cada persona més enllà de la proximitat física, més enllà del lloc de l’univers on hagi nascut o on visqui”. Per això no podem ser aliens al patiment humà del germà que ha de migrar, dels germans que la nostra societat descarta, dels germans que veuen vulnerats els drets humans més bàsics. I ens adverteix que una connexió fictícia, basada només en allò digital no és suficient per tendir ponts, “no arriba a unir la humanitat”.

Ens endinsa en el camí de l’amistat social a partir de la paràbola del bon samarità. Algú que dedica el seu temps preuat, en un món de presses i d’agendes plenes, que s’atura davant d’una persona abandonada, descartada, mentre que la resta passa de llarg. Ens fa veure que com a societat, “hem crescut en molts aspectes, però encara som analfabets en acompanyar, cuidar i sostenir els més fràgils i dèbils de les nostres societats desenvolupades”. Amb les seves pròpies paraules, “la paràbola ens mostra amb quines iniciatives es pot refer una comunitat a partir d’homes i dones que fan pròpia la fragilitat dels altres, que no deixen que s’erigeixi

una societat d'exclusió, sinó que es fan propers i aixequen i rehabiliten el caigut, per tal que el bé sigui comú". Rellegint-la, i endinsant-nos en el paper de cada personatge ens interpel·la a identificar-nos i a entendre que tots estem dins la mateixa barca, i que la vida "subsisteix allà on hi ha vincle, comunió, fraternitat; i és una vida més forta que la mort quan es construeix sobre relacions veritables i llaços de fidelitat". Tal i com apunta **José Laguna**, la paràbola del bon samarità ens empeny a la triple dinàmica del [fer-se càrrec, carregar i encarregar-se de la realitat](#).

Ens anima a sortir de nosaltres mateixos, de la nostra família i llaços més propers i obrir-nos als altres. A ser societats obertes que acullen i que integren a tots. On les persones se situen al centre i l'economia s'hi posa al seu servei, i on el treball decent és el camí de realització de totes les persones. Amb una caritat social i política que porti a un replantejament. "Una sana política, capaç de reformar les institucions, coordinar-les i dotar-les de millors pràctiques que permetin superar pressions i inèrcies vicioses".

També ens anima a construir una societat on la caritat està unida al compromís amb la veritat, on cuidem la fragilitat des de la tendresa, l'amabilitat, el diàleg i l'amistat social. Tots ells conceptes que quan els encarnem en nosaltres mateixos ens converteixen en artesans de la pau.

En resum, una encíclica del Papa que aporta visió, valors per transcórrer el camí. Des d'un coneixement de la realitat tant al detall que ens ressona des de Càritas i ens recorda temes que surten en el dia a dia de les nostres reunions, com la necessitat que les persones migrades puguin obrir un compte corrent. I des d'una invitació a l'esperança, que "sap mirar més enllà de la comoditat personal, de les petites seguretats i compensacions que estrenyen l'horitzó, per obrir-se a grans ideals que fan la vida més bella i digna. Caminem en esperança".

Miriam Feu Puig és cap d'anàlisi social i incidència de Càritas Diocesana de Barcelona